

ת"פ 24867/07/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 24867-07-18 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם, לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, תשל"ז 1977.
2. לפי כתב האישום, במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלוננת בני זוג גרושים, אשר התגוררו יחד. בתאריך 04.02.18, התקיים דיון בבית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון, בתיק ה"ט 4130-02-18, במסגרתו ניתן צו האוסר על הנאשם להיכנס לביתם המשותף של הנאשם והמתלוננת או להימצא בקרבת המתלוננת מרחק שיפחת מ- 200 מטרים, וכן נאסר עליו להטריד את המתלוננת בכל דרך ובכל אמצעי וזאת עד ליום 06.02.20, מועד הדיון שנקבע במעמד שני הצדדים (להלן: "**ההוראה החוקית**").
3. עפ"י הנטען בכתב האישום, ביום 04.02.18, בשעה 15:36 לערך, עת שהה הנאשם בבית, הגיעו לבית שוטרים, הודיעו לו אודות ההוראה החוקית ובהמשך הגיע עימם הנאשם לתחנת המשטרה ביבנה וקיבל לידי העתק מפרוטוקול הדיון. בהמשך לכך, בשעה 18:00 לערך, חזר הנאשם לבית והחל צועק על המתלוננת כי יעשה לה נזק בבית המשפט. נטען, כי הנאשם עזב את הבית, רק לאחר שהמתלוננת התקשרה לאמו ולמשטרה.
4. בעשותו כאמור, נטען כי הנאשם הפר את צו בית המשפט שנועד להגן על שלומה של המתלוננת.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

5. הנאשם כפר במיוחס לו. הנאשם אישר כי שהה בביתו עת הגיעו השוטרים, וכי פנה איתם אל תחנת המשטרה, שם מסרו לו את פרוטוקול הדיון וצו בית המשפט. כן, אישר שבשעה 18:00 שב לביתו, אך טען כי היה זאת בליווי השוטרים, אשר הגיעו עימו על מנת שייטול את חפציו האישיים מהבית, ועל כן למעשה לא ביצע כל הפרה של צו בית המשפט.

הראיות שהובאו לפני בית המשפט והשאלה העובדתית הדורשת הכרעה:

6. במסגרת פרשת התביעה הוגשו פרוטוקול הדיון בה"ט 4130-02-18 (ת/1), הודעותיו של הנאשם במשטרה (ת/2, ת/3, ת/4), הודעתה של גב' ב"ח, אימו של הנאשם (ת/5), דוח משל"ט (ת/6) ותע"צ (ת/7) המתייחסים לשיחה שהתקבלה במוקד מאת המתלוננת, ביום 04.02.18 בשעה 15:36. בנוסף, נשמעו עדויותיהם של השוטר רוני גטנך, באמצעותו הוגש אישור מסירה של הצו לידי הנאשם (ת/8) ודו"ח פעולה שנערך על ידו ביום 04.02.18 (ת/9). נשמעה עדות המתלוננת, אשר הוכרזה כעדה עוינת במהלך עדותה. הודעתה של המתלוננת במשטרה הוגשה (ת/11) מכח סעיף 10א לפקודת הראיות וכן הוגש דיסק ובו הקלטת שיחת המתלוננת עם מוקד 100 (ת/10). עוד נשמעה עדותו של השוטר אבינועם בשארי, גובה הודעתה של המתלוננת.

7. במסגרת פרשת ההגנה, נשמעה עדותו של הנאשם.

8. כפי העולה מתשובת הנאשם לכתב האישום, המחלוקת העובדתית אותה נדרש בית המשפט לברר, הינה צרה ביותר. כאמור, אין חולק כי ניתנה הוראה חוקית תקפה, ביום 04.02.18, האוסרת על הנאשם להיכנס לביתו המשותף עם המתלוננת, להתקרב אל המתלוננת מרחק שיפחת מ-200 מטרים ולהטרידה באופן כלשהו, ועוד אין חולק כי הצו נמסר לנאשם באותו היום ע"י המשטרה. הצדדים אף אינם חלוקים על העובדה שלאחר שנמסר לנאשם הצו, הוא שב אל הבית בו שהתה באותה העת המתלוננת. המחלוקת היחידה שבירורה נדרש ע"י בית המשפט היא השאלה, **האם שב הנאשם לביתו בגפו בניגוד להוראות הצו או שמא בליווי שוטרים ובהרשאתם, לאחר שנמסר לידי הצו?**

9. בניתוח הראיות, אתמקד בשאלה זו, הטעונה בירור והוכחה.

גרסת המתלוננת:

10. הראיה המרכזית שהובאה לפני בית המשפט היא גרסתה של המתלוננת.

11. המתלוננת, גרושתו של הנאשם, מסרה הודעה במשטרה ביום 05.02.18 (ת/11). כך, מסרה המתלוננת במשטרה:

"בהמשך לתלונתי מיום שישי בתאריך 2/2/18 על הגרוש שלי, אתמול ניגשתי לבית המשפט בראשון לציון והוצאתי כנגדו צו הרחקה מביתי ואיסור יצירת קשר עד למעמד שנינו לדין בתאריך 6/2/18. אתמול בשעה 17:00 התקשרתי למשטרה ודיווחתי כי הגרוש נמצא כעת בביתי. השוטרים הגיעו ומסרו לו עותק מצו ההרחקה, לאחר שעניין בו ולאחר שהשוטרים הזהירו אותו שאסור לו להיכנס לביתי, הוא לקח תיק ויצא מן הבית. בשעה 18:00 הגרוש שלי חזר לבית שלי, פתח את הדלת עם מפתח שברשותו וניכנס פנימה. הוא פנה אלי וצעק שהוא רוצה לדבר איתי ואמר שיעשה לי נזק בבית המשפט. התקשרתי להורים שלו וביקשתי מהם שיגידו לו שיצא מהבית, מסרתי לו את הפלא והם דיברו איתו אך הוא לא יצא. התקשרתי למשטרה ורק הוא יצא מהבית" (שם, ש' 2 - 11).

12. בעדותה הראשית של המתלוננת, סיפרה היא תחילה כי נכון להיום הנאשם והיא חיים יחד "והכל בסדר" (עמ' 11, ש' 15). בהמשך סיפרה, כי ביום שישי, עובר לאירוע נשוא כתב האישום, פנתה למשטרה והגישה תלונה כנגד הנאשם, ובאותו מעמד הורחק הנאשם מהבית למשך 3 ימים. עוד סיפרה, כי השוטרת בתחנת המשטרה הפנתה אותה לבית המשפט לענייני משפחה להגשת בקשת למתן צו הגנה, וכך עשתה. כדבריה:

"השופטת נתנה לי צו הרחקה ואמרה לי תיגשי למשטרת חולון, כיוון שהוא יצא מהבית והיה אצל ההורים שלו בחולון. אז עשיתי מה שהיא אמרה והלכתי. אז בשעה 17:00 הוא פתח את הדלת עם המפתח שיש בעציץ, צעקתי עליו מה אתה עושה פה ויש לי צו הרחקה. אמר לי אין צו, אני סיימתי את הצו ואמרתי יש עוד צו...והתקשרתי למשטרה. בצהרים משטרת חולון התקשרו ואמרו לי אנחנו לא מסרנו לו את הצו נעביר ליבנה שימסרו לו. התקשרתי למשטרת יבנה...אמרו מגיעים אליך. באו שני שוטרים...אני ביקשתי שיוציאו אותו מהבית זה היה בשעה חמש בערב והתביישתי מהשכנים, אז הם הוציאו אותו ומסרו לו את הצו מחוץ לבית. אחרי חצי שעה חזר עם השוטר האתיופאי, הוא לקח את התיק מהחדר של הילד, לקח בגדים ואמר אני לא מבין מה הולך פה ויצא מהבית" (עמ' 11 לפרוטוקול, ש' 22 - 32).

13. כאשר נשאלה המתלוננת, האם כשבא הנאשם לקחת את התיק, אמר דבר מה כלשהו, השיבה "לא זוכרת. הוא התלהם וכעס שיש לו צו הרחקה. הוא חזר עם השוטר לקח את התיק מהמחסן ויצא מהבית והכל בנוכחות השוטר שהיה פה" (עמ' 12, ש' 2 - 3).

14. לשאלת ב"כ המאשימה, אישרה המתלוננת את חתימתה על ההודעה וכן אישרה שדבריה - כפי שנמסרו על ידה במשטרה - דברי אמת הם.

15. בהמשך, חזרה המתלוננת על עדותה, כי לאחר שנמסר לנאשם צו ההגנה ע"י השוטרים, הוא חזר עם השוטר הביתה ולקח תיק.

16. הואיל ובדברים אלו שנמסרו בחקירתה הראשית של המתלוננת, סתרה היא באופן מהותי את שנאמר על ידה

במשטרה, הוכרזה כ"עדה עוינת", לבקשת ב"כ המאשימה, הודעתה הוגשה מכח סעיף 10א לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א 1971 (להלן - **"סעיף 10א"**), וניתנה לב"כ המאשימה האפשרות לחוקרה בחקירה נגדית.

17. בשלב זה, עומתה המתלוננת ע"י ב"כ המאשימה, כי בעדותה במשטרה מסרה כי כבר כאשר הגיעו השוטרים לראשונה לביתה, בטרם יצאו עם הנאשם מהבית, הוא לקח איתו את חפציו האישיים בתיק. לכך השיבה **"לא אמרתי דבר כזה"** (עמ' 13, ש' 24 - 25), ובהמשך אמרה **"יכול היות שאני לא דייקתי במילים"** (שם, ש' 28), **"אמרתי את הדברים בלהט"** (שם, ש' 29, עמ' 14, ש' 1). כן, הוסיפה **"חצי שעה הם התווכחו בחוץ"** וכשנשאלה מדוע נזקק הנאשם למפתח כדי להיכנס פעם נוספת הביתה אם רק שהה מחוץ לבית כל אותה העת טענה **"הוא היה בחוץ ליד החניה, אמרתי להם רחוק שלא יהיה בושות. הם הביאו לו את הצו ואמרו תאסוף את הדברים ואז חזר לקח מפתח ונכנס"** (שם, ש' 9 - 10), והוסיפה ש"מיליון אחוז" הוא חזר עם השוטר. כאשר נשאלה, מדוע התקשר להוריו של הנאשם, טענה כי התקשרה אליהם עוד לפני הגעת השוטרים אל הבית, אז גם התקשרה למשטרה. עפ"י עדות המתלוננת, הנאשם התלהם וצעק לפני שהגיעו השוטרים, בתגובה לכך שאמרה לו שהוציאה כנגדו צו הגנה, ולא לאחר שנמסר לו הצו (עמ' 14, ש' 19 - 20), אולם כאשר נשאלה האם הנאשם אכן צעק ואמר לה שיעשה לה נזק בבית המשפט, לא שללה זאת, ואמרה **"יכול להיות אבל לא זוכרת עכשיו"** (ש' 25 - 26).

18. לטענת המתלוננת בעדותה הראשית, התלוננה כנגד הנאשם על הפרת הצו, בגין כניסתו לבית מלכתחילה, לפני שהגיעו השוטרים, זאת מאחר שלא ידעה שטרם נמסר לידיו הצו. בדיעבד הבינה, כך לדבריה, שטרם הודע לנאשם דבר מתן הצו ולפיכך למעשה לא בוצעה על ידו כל הפרה (עמ' 15), המתלוננת טענה שהשוטר גטנך שיקר, בעת שטען שהנאשם נטל עימו את התיק כבר כשיצאו עימו מהבית, טרם נמסר לידו הצו (בדו"ח הפעולה שנערך על ידו ובעדותו כפי שיובא להלן).

19. לשאלת בית המשפט אודות שיחתה עם מוקד 100 סיפרה "בשעה חמש התקשרתי, לוקח זמן להוציא ניידת, הגיעו אלי ויוצאים מוציאים את אלי לכיוון החניה מסבירים לו שיש צו וכו' ואז חוזרים לוקחים את התיק ויוצאים. הם הלכו לכיוון הניידת והסבירו לו ומסרו לו את הצו" (שם, ש' 19 - 21). כאשר הושמעה למתלוננת הקלטת השיחה עם מוקד 100, זיהתה המתלוננת את קולה בהקלטה.

20. כאשר עומתה המתלוננת עם גרסת הנאשם כפי שנמסרה במשטרה, לפיו הסיעו אותו השוטרים לתחנה ולא שהה עימם בחניון הבית, השיבה **"אני נכנסתי הביתה...הם היו מחוץ לבית. ראיתי אותם כל הזמן...זה מה שהיה"** (שם, ש' 18, 21, 23).

21. בחקירתה הנגדית ע"י הסניגור, תיקנה המתלוננת, עדותה באשר לשעה בה קיימה את השיחה עם מוקד 100, ומסרה כי השיחה הייתה בשעה 15:46 ולא בשעה 17:00, כפי שסיפרה בעדותה. המתלוננת השיבה בחיוב לשאלת הסניגור האם "יכול היות שהם קפצו לתחנה 5 דקות, נתנו את הצו וחזרו", וכן אישרה בחיוב לשאלת הסניגור "שהשוטרים עם הצו ביחד לוקחים אותו עם התיק, זה היה ביחד עם הפרוטוקול והצו", ולשאלה האם שוחחה עם אימו של הנאשם לפני הגעת השוטרים (עמ' 18).

הכרזתה של המתלוננת כ"עדה עוינת":

22. כפי העולה מהאמור לעיל ומאחר שהמתלוננת בעדותה סתרה, באופן מהותי, את גרסתה כפי שנמסרה בהודעתה במשטרה, הוכרזה כעדה עוינת והודעתה הוגשה מכח סעיף 10א לפקודת הראיות.

23. המאשימה ביקשה שאאמץ את גרסתה כפי שנמסרה בהודעה, על פני הגרסה שנשמעה מפיו בבית המשפט.

24. סעיפים 10א(ג) ו-10(ד) לפקודה קובעים באלו תנאים ניתן להרשיע נאשם על סמך אמרת עד שנמסרה מחוץ לבית המשפט:

"(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים ירשמו.
(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

25. אם כן קובעים סעיפי הפקודה, כי בתנאים מסוימים, רשאי בית המשפט להסתמך על אמרת עד שלא ניתנה בפני בית המשפט. מטרתם של התנאים היא להבטיח שאמרת החוץ של העד היא אמרת אמת; ועל כן, רק מקום בו ימצא לאחר בחינה פנימית וחיצונית של האמרה, כי האמרה שנמסרה מחוץ לכותלי בית המשפט אמינה ומשקפת את האמת, ניתן יהיה להעדיפה על פני העדות שנמסרה בבית המשפט, או להסתמך עליה לצורך הרשעה.

26. הרשעת נאשם על סמך אמרת חוץ שנתקבלה באמצעות סעיף 10א לפקודת הראיות דורשת קיומו של "דבר לחיזוקה" בחומר הראיות. מידת המהימנות הניתנת באמרה, קובעת את היקפו ומשקלו של "הדבר לחיזוקה". החיזוק יכול להיות אחד מהשניים: תומך במהימנות האמרה גופא, או משמש לה תוספת מחזקת. "החיזוק" הנדרש איננו מחייב תוספת ראייתית "מסבכת" דווקא, ודי בתוספת "מאמתת". משקלה של הראיה המחזקת עשוי להשתנות ממקרה למקרה, והוא עומד ביחס הפוך למשקלה ולמהימנותה של אמרת החוץ הטעונה חיזוק. די, לענין החיזוק, כי הראיה הנוספת תאמת פרט רלוונטי לעבירה, הכלול באמרה, ואין נדרש כי ראית החיזוק תתייחס לכל פרט מהפרטים הכלולים באמרה (ר' ע"פ 8469/99 אסקין נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 65, 76 (2001); ע"פ 9613/04 בן סימון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (04.09.2006); ע"פ 2879/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (21.04.2015); ע"פ 2404/09 אלחמידי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 10 (01.09.2009).

27. מן הכלל אל הפרט; בחינתה של עדות המתלוננת בבית המשפט מעלה, כי עולים ממנה קשיים בלתי מבוטלים. כך מחד, אישרה המתלוננת שכל מה שמסרה במשטרה אמת הוא, מאידך העידה באולם בית המשפט עדות הסותרת מהותית את הודעתה.

28. לטענת המתלוננת, השוטר שגבה את האמרה, לא הבין אותה נכון, ולמעשה מה שסיפרה בבית המשפט, זה מה שאירע בפועל - כלומר, שתלונתה להפרת הצו ע"י הנאשם מתייחסת לפרק הזמן שלפני הגעת השוטרים לביתה והוגשה מאחר וסברה שהצו נמסר לו, שהשוטרים הגיעו, הוציאו את הנאשם החוצה, שהו עימו בחניון כמחצית השעה, מסרו לו את הצו ואז חזרו עימו הביתה לקחת תיק. דא עקא, שקריאה מדוקדקת של הודעת המתלוננת במשטרה, מעלה גרסה סדורה, לחלוטין לא מבולבלת, בעלת הגיון פנימי וסדר כרונולוגי ברור. גרסה זו אינה מזכירה, ולו ברמז, את הגרסה שנמסרה בבית המשפט.

29. כלומר, הטענה כי גובה האמרה התבלבל או לא הבין פרט כזה או אחר מגרסתה, אינה סבירה, שכן למעשה מדובר בגרסה שונה בתכלית. זאת ועוד, גובה האמרה השוטר אבינועם בשארי העיד בבית המשפט ומסר כי אמנם אינו זוכר את נסיבות גביית ההודעה הספציפית הזו, בשל חלוף הזמן במהלכו גבה הודעות רבות, אך ציין כי הוא רשם בכל מקרה של גביית הודעה **"מילה במילה והיא גם חותמת לאחר מכן על העדות"** (עמ' 21).

30. יתרה מכך, גם בעדותה הראשית, הספונטנית, לא סיפרה המתלוננת כי לכל אורך האירוע, היו השוטרים עם הנאשם בחניון הבית, וכי היא הביטה בהם כל העת. גרסה זו נמסרה, רק לאחר שהוכרזה המתלוננת כעדה עוינת. לפיכך, מדובר למעשה בעדות כבושה ומתפתחת, בסוגיה מהותית ביותר בתיאור ההתרחשות. התפתחות נוספת לגרסה נרשמה בחקירתה ע"י הסניגור, אז מסרה כי בעצם לא הביטה בנאשם ובשוטרים למשך כל האירוע, אלא נכנסה מדי פעם הביתה ויכול להיות שהם הספיקו בזמן הקצר הזה לנסוע לתחנת המשטרה ולחזור, טענה שהיא בפני עצמה בלתי סבירה. יוזכר, כפי שצוין לעיל, כי לגרסה זו לא נמצא זכר בהודעתה במשטרה.

31. המתלוננת לא ידעה להסביר, כיצד גרסתה, לפיה הנאשם שהה למשך כל האירוע עם השוטרים בחניון הבית, מתיישבת את גרסת הנאשם עצמו, כי הובא לתחנת המשטרה, שם נמסר לו הצו.

32. כמו כן, לא מסרה המתלוננת הסבר מניח את הדעת, מדוע נדרש הנאשם להשתמש במפתח כדי להיכנס הביתה, אם כל העת שהה ממש מחוץ לבית עם השוטרים ולא עזב כלל את המקום.

33. המתלוננת גם לא ידעה להסביר מהו האינטרס של השוטר גטנך למסור גרסה שקרית, לפיה הנאשם נטל עימו תיק אישי לפי שנמסר לו צו ההגנה יצא עם התיק מהבית והניחו במונית, וכי לאחר הביקור בתחנת המשטרה, השוטר כלל לא נכנס עימו חזרה הביתה. מנגד, האינטרס של המתלוננת לשנות כיום את גרסתה הינו ברור, כפי שעולה כבר בראשית עדותה, עת הדגישה שהיא והנאשם חזרו לחיות יחד ויישרו את ההדורים ביניהם.

34. בחינה פנימית של הגרסה, מעלה כי דווקא גרסתה של המתלוננת, כפי שנמסרה במשטרה, היא סדורה, בעלת הגיון פנימי וכרונולוגיה ברורה, ואילו הגרסה כפי שנמסרה בבית המשפט היא מבולבלת, רצופת סתירות ואינה מתיישבת עם היגיונם של דברים והשכל הישר.

35. כעת, אדרש לבחון, האם נמצא בחומר הראיות חיזוק להודעת החוץ של המתלוננת. לאור קביעותי ביחס למשקל הודעת המתלוננת במשטרה, הרי שמשקלה של הראייה המחזקת די לו שיהא קל באופן יחסי.

השוטר רוני גנטר:

36. בדו"ח הפעולה שנכתב ע"י השוטר גנטר (ת/9), בעקבות אירוע שנפתח ביום 04.02.18, בשעה 15:36, נכתב כהאי ליסנא:

"הגעתי למקום פגשתי במודיע [צ"ל "במודיעה" - א.ה.ה] שמסרה כי יש בידה צו הגנה כנגד בעלה, המודיע מסרה לי מסמך שהיתה בבית משפט אך לא היה בידה צו הגנה. בבירור עם מטרת חולון נמסר כי הצו נמצא אצלכם [צ"ל "אצלם" - א.ה.ה]. לציין, כי בעת שהייתי בדירה נכח הנאשם בדירה, הנאשם התבקש להגיע עימי לתחנה על מנת שיחתום על צו הגנה ולמסור לו. הנאשם הגיע לתחנה, חתם על הצו ולאחר מכן ביקש לחזור למונית שלו שחונה מתחת לבינין שלו. לציין, כי הנאשם שיצא מהדירה התבקש לקחת את כל הציוד שלו, כי לאחר מכן לא יוכל לחזור לדירה ולכן הוא לקח את תיקו האישי בנוכחותי יצא מהדירה ושם את התיק במונית שלו. החזרתי את הנאשם לחניון ליד ביתו, לאחר שהוסבר לו כי אסור לו לעלות לבית או ליצור קשר עם אשתו. הבחנתי כי הנאשם עלה למונית ואז עזבתי את המקום".

37. אם כן, מלשונו הפשוטה של דו"ח הפעולה, שנערך ע"י השוטר גנטר מיד בסמוך לאירוע, עולה כי עובר להגעתו של הנאשם לתחנת המשטרה, נדרש ע"י השוטר ליטול את חפציו האישיים, וזאת לאחר שהוסבר לו כי לא יוכל לשוב אל הדירה לאחר מכן לעשות כן. או אז, לקח הנאשם תיק אישי, והניחו במונית שבבעלותו. לאחר הביקור בתחנת המשטרה ולאחר שנמסר לידי הנאשם צו ההגנה, ליווה אותו השוטר גנטר, חזרה אל המונית שהועמדה בחניון הבית, הסביר לו כי הצו אוסר עליו לעלות לביתו, והנאשם נכנס למונית. בשלב זה, עזב השוטר את המקום.

38. בעדותו הראשית בבית המשפט, שב השוטר וסיפר, כי כבר בעת שהגיעו אל הבית עם הקריאה של המתלוננת **"באותו רגע לקח תיק עם בגדים, נסענו לתחנת יבנה, חתם חזר ומשם לא חזר לדירה אלא למונית. אחרי שנכנס למונית עזבנו"** (עמ' 9, ש' 24 - 25). השוטר מסר כי אין לו כל היכרות עם הנאשם והמתלוננת.

39. בחקירתו הנגדית עמד השוטר על כך שלא נכנס עם הנאשם פעם נוספת לדירה ליטול את חפציו האישיים לאחר הביקור בתחנת המשטרה, וכי הנאשם לקח עימו, מראש, את מטלטליו (ר' עמ' 10, ש' 23, 28, 32, עמ' 11 ש' 2).

40. עדותו של השוטר גנטר מהימנה עליי ואני מקבלת אותה במלואה. לא נטען וממילא לא הוכח, כי עדות זו הינה מוטה מסיבה כזו או אחרת, ואף לא כי אינה מתארת באופן מדויק את אופן התרחשות הדברים.

41. נמצאנו למדים, כי דו"ח הפעולה של השוטר גנטר ודו"ח הפעולה שנערך על ידו, כפי שפורטו לעיל, מהווים ראיה חיצונית המחזקת באופן מובהק את הודעתה של המתלוננת במשטרה.

42. די כך, בכדי להוביל מסקנה, כי יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת כפי שנמסרה בהודעתה במשטרה, על פני זו עמוד 7

שנמסרה בבית המשפט.

הודעת גב' ב"ח:

43. לפני בית המשפט הוגשה הודעת אימו של הנאשם, מיום 05.02.18 (ת/5). ההודעה וגשה בהסכמה ולא נשמעה עדותה של האם.

44. בהודעה, נמסר ע"י גב' ב"ח, כי בשעה 10 בבוקר, הגיעו שוטרים אל ביתה שבחולון וחיפשו את הנאשם, אך היא מסרה להם כי הוא מתגורר ביבנה ואינה יודעת היכן הוא. לאחר מכן, אישרה, התקשרה אליה המתלוננת "לא זוכרת באיזה שעה בדיוק והתחילה להגיד שהוא בבית וביקשה שאני אגיד לו שיש לו צו הרחקה, ביקשה שאני אדבר איתו ואגיד לו שהוא יצא מהבית ואז דיברתי איתו" (שם, ש' 19 - 20), לאחר מכן טענה שלא המתלוננת התקשרה, אלא הנאשם, כדי לספר לה שהמתלוננת הזמינה משטרה (שם, ש' 26).

45. לטעמי, לא ניתן לראות בהודעה זו כראיה מחזקת, ולו כראיה "מאמתת" הן בשל הסתירות העולות ממנה, והן מאחר והדברים שנמסרו בה יכולים להתיישב הן עם דברי המתלוננת במשטרה, (לפיהם, התקשרה לאימו של הנאשם, לאחר שובו מתחנת המשטרה) והן עם עדותה בבית המשפט (לפיה ביצעה את שיחת הטלפון האמורה עובר להגשת השוטרים לביתה), שכן גב' ב"ח כן לא ידעה למסור באיזו שעה התקשרה אליה המתלוננת.

השיחה למוקד 100:

46. לבית המשפט הוגש דו"ח משל"ט, תע"צ והקלטת שיחת המתלוננת עם מוקד 100. כל הראיות הללו מתייחסות לשיחת שביצעה המתלוננת עם המוקד בשעה 15:36, היינו עובר להגעת השוטרים אל הבית.

47. אמנם, האזנה לשיחה מעלה, כי אכן המתלוננת הייתה נסערת מנוכחותו של הנאשם בבית, ואולם לא ניתן לראות בראיות המתעדות את השיחה כראיות מחזקות להודעת החוץ של המתלוננת, שכן כאמור עסקין בשיחה שבוצעה עובר להגעת השוטרים אל הבית ובטרם נמסר צו ההגנה לנאשם. לפיכך, ראיות אלו יכולות להתיישב גם עם גרסת המתלוננת כפי שנמסרה בבית המשפט. על כן, אין בראיה זו בכדי להוסיף ולחזק טענת המאשימה בדבר הפרת הצו, לאחר שזה נמסר לידי הנאשם, בהגיעו אל הבית בניגוד להוראות הצו ובגפו.

גרסת הנאשם:

48. במסגרת פרשת ההגנה הוגשו שלוש הודעות שנמסרו ע"י הנאשם במשטרה, האחת מיום 05.02.18 בשעה 21:25 (ת/2), השניה מאותו היום בשעה 22:51 (ת/3), והשלישי מיום 06.02.18 בשעה 10:53 (ת/4).

49. אתייחס להלן אך לדברים העולים מן ההודעות, אשר להם רלוונטיות למיחוס לנאשם בכתב האישום.

50. הנאשם מסר שהודעתו הראשונה, כי "באו שוטרים ואמרו שלא יכולים כלום כי הפרוטוקול נמצא בחולון בבית של ההורים שלי, אבל הסבירו לי מילולית כי איילת הלכה לבית מהמשפט והוציאה צו ושאסור לי להיות בבית עד יום שלישי, כלומר מחר עד הדיון בבית המשפט, ואמרו לי שעכשיו אני צריך לצאת מהבית, אספתי את הדברים ויצאתי" (נ/2, ש' 3 - 6). והוסיף "ביחד עם שוטרים נסעתי לתחנת המשטרה ביבנה שם חיכינו עד שיפקסו את הפרוטוקול לתחנה מחולון ואז אני חתמתי שקיבלתי נתנו לי פרוטוקול ביד" (שם, ש' 10 - 11).

51. עד לנקודה זו בהודעה, ניתן להתרשם כי דבריו של הנאשם מתיישבים הן עם הודעתה של מתלוננת והן עם דו"ח הפעולה והעדות של השוטר גטנך.

52. לאחר מכן, עומת הנאשם עם גרסת המתלוננת לפיה שב הביתה בשעה 18:00 והחל לצעוק עליה, זאת לאחר שנמסר לו צו ההגנה, והשיב "היא לא נורמלית זה לא נכון, אחרי שהשוטרים החתימו אותי על צו אני חזרתי הביתה כדי לקחת את התיק שלי כי הוא נשאר בבית" (שם, ש' 20 - 21), רק לאחר שנשאל הנאשם האם לא הבין שכניסתו אל הבית אינה אסורה בהתאם לצו, ציין "השוטרים הם נכנסו ביחד איתי", וכן טען שפנה אל המתלוננת באישורם של השוטרים כדי לשאול על גיוסה של ביתם המשותפת שהיה צפוי להתרחש למחרת היום (שם, ש' 23 - 25). בהמשך, טען הנאשם כי המתלוננת "שקרנית ורוצה לעשות נזקים" (שם, ש' 59).

53. בהודעתו השניה, עומת הנאשם עם הודעתה של אימו לפיה המתלוננת יצרה עימה קשר וביקשה שתשוחח עימו ותבקש ממנו לצאת מהבית והיא אכן ניהלה עימו שיחה, טען הנאשם כי אימו במצב נפשי קשה ואין לסמוך על הדברים שנאמרים על ידה (ת/3).

54. בהודעתו השלישית, עומת הנאשם עם חומר החקירה ממנו עולה כי השוטרים כלל לא נכנסו עימו הביתה, לאחר הביקור בתחנת המשטרה, וחזר על טענתו כי לא נכנס עצמאית לבית, וכדבריו "אני נכנסתי עם השוטרים והוצאתי דברים מהארון. היה לי תיק מוכן והוצאתי עוד דברים מהארון" (ת/4, 17 - 18). כן, שב וטען שהמתלוננת פועלת בזדון כדי לפגוע בו. הנאשם הכחיש שהפר את הוראות צו ההגנה.

55. הנאשם בחר להעיד במסגרת פרשת ההגנה. הנאשם סיפר בעדותו הראשית, שהוא חי עם המתלוננת מזה 30 שנה וכי להם 4 ילדים משותפים. כאשר נשאל על אירועי יום 04.02.18, סיפר "קיבלתי צו הרחקה מתחת המשטרה מיום שישי עד יום ראשון. ביום ראשון בצהריים בסביבות 15:00 או 16:00 חזרתי הביתה, נכנסתי להחליף בגדים ולעשות מקלחת, וכשנכנסתי לסלון ראיתי שיש שוטרים והם אמרו לי שיש נגדי צו הרחקה, אמרתי שאני יודע שההרחקה עד יום ראשון בשעה 08:00 ואמרו שיש משהו אחר, היא הלכה לבימ"ש אחר והוציאה נגדך צו הרחקה... ואז ביקשו ממני לבוא איתי [צ"ל - "איתם" - א.ה.ה] בשביל להראות לי את הצו כאשר הצו לא אצלם אלא נמצא בתחנה אחרת, הם לקחו אותי בניידת לתחנת יבנה... אחרי שקיבלתי את הצו בתחנת יבנה, הם לקחו אותי הביתה לקחת תיק, הם לקחו אותי בניידת שלהם פיזית לבית." (עמ' 23

ש' 22 - עמ' 24 ש' 5). כאשר נשאל ביחס לגרסת השוטר, לפיה לא נכנס עימו הביתה לאחר הביקור בתחנה, טען "השוטר נכנס איתי הביתה, יש לי בית ויש מחסן...המחסן קרוב למרפסת בחניה של המונית, ז"א שטיילנו בכל הבית, היינו במחסן ואחר כך חזרנו לחדר שלי לקחת דברים...באותו זמן יום למחרת הילדה שלי היתה אמורה להתגייס, כשהשוטר נתן לי לדבר איתה היא הייתה נוכחת. טיילנו בכל הבית עם השוטר, פה היה תיק ופה היה לבנים טיילנו בכל הבית, אחר כך הוצאתי את התיק וארזתי, יצאנו למונית ושאלתי אותו אם הוא יכול לתת לי לדבר עם הילדה מחר היא מתגייסת והוא נתן לי לדבר עם הילדה וזהו, ואז הוא אמר לי לצאת עם האוטו מהחנייה, והוא אמר עד שהוא לא רואה אותי יוצא מהחנייה עם האוטו הוא לא עוזב אותי" (עמ' 24, ש' 7 - 15). כן טען, כי "אין מצב" שהוא הכין תיק לפני היציאה לתחנת המשטרה, כפי שמסר השוטר, מכיוון שהוא לא האמין שניתן נגדו צו הרחקה נוסף.

56. בחקירתו הנגדית, אישר הנאשם שקיבל לידי את הצו בתחנת משטרת יבנה, לאחר שנשלח באמצעות פקס ממשטרת חולון. הנאשם מסר, כי אין לו כל היכרות אישית עם השוטרים שטיפלו בתיק החקירה והיכרותו עימם היא רק במסגרת תפקידם. הנאשם עומת עם העובדה שבראשית הודעתו הראשונה אמר את המילים "אספתי את הדברים ויצאתי", וטען כי אמנם "אסף דברים" אבל לא לקח את התיק עמו כשיצא מהבית אל תחנת המשטרה. הנאשם שב וטען, ביחס לאימו, כי היא אינה בריאה מבחינה נפשית ועל כן, אין להסתמך על דברים שנמסרו על ידה. עוד שב וטען למניעים זרים שהיו בבסיס הגשת התלונה ע"י המתלוננת בשעתו, שכן לטענתו הושפעה ע"י משפחתה וכי עו"ד שנשכר על ידה, במסגרת סכסוך שנתגלע ביניהם והוא הנחה אותה להוציא כנגדו צווי הרחקה.

57. כאשר נשאל בהמשך חקירתו הנגדית, פעם נוספת, ביחס לגרסת השוטר לפיה לא נכנס עימו הביתה לאחר שהיו בתחנת המשטרה, השיב "הוא לא אמר להיכנס איתי הביתה, הסברתי שיש לי את המרפסת ואת החניון ואפשר לקחת את התיק גם מהמרפסת וגם מהלובי, לבית יש שתי כניסות, השוטר אמר לי מפורשות שהוא רוצה לראות אותי יוצא מהמקום עם המונית והוא לא עוזב את המקום עד שאני לא יוצא עם המונית" (עמ' 28, 30 - 32). כאשר נשאל האם יכול להיות שנכנס אל הבית כאשר השוטר לא היה השיב תחילה "לא היה דבר כזה, מן הסתם אם אני צריך לצאת ולחזור זה לא יקח דקה, זה יקח 10 דקות" ומיד לאחר מכן השיב "הכל אפשרי, אבל מדברים פה שבשעה 18:00 עשיתי מה שעשיתי שבאתי עם השוטרים לא בשעה 21:00 או 22:00" (עמ' 29, ש' 1 - 4).

58. נטען כלפי הנאשם, כי טענתו לפיה כשחזר השוטרים שהיו נוכחים אישרו לו לדבר עם ביתו לא עלתה באף אחת מהודעותיו, והועלתה לראשונה בבית המשפט לענייני משפחה בדיון במעמד שני הצדדים בצו ההגנה. לעניין זה טען הנאשם, כי כן העלה את נושא הגיוס של ביתו בפני החוקרים. הנאשם אישר, כי חתם על כל הודעותיו במשטרה והוסיף "אם הם לא רשמו את זה לא עניין שלי. שהילדה שלי תבוא והיא תגיד את זה" (עמ' 31, ש' 22). לאחר, נישאל שוב על אישור השוטרים לכניסתו הביתה ואמר "לא נכנסתי, הכל היה דרך המרפסת, דרך החניה, אפשר להביא את הילדה שלי היא ילדה בוגרת ותגיד איפה נפגשתי איתה אין בעיה" (עמ' 31, ש' 25 - 26).

59. מן האמור לעיל עולה, כי בראשית הודעתו הראשונה במשטרה, באופן ספונטני, מוסר הנאשם, כי כבר כאשר הגיעו

השוטרים אל ביתו, אסף את חפציו ויצא מן הבית. עוד הוא מאשר, כי עוכב לתחנת המשטרה, שם נמסר לו צו ההגנה, וכי לאחר מכן שב ונכנס אל הבית. רק לאחר שנשאל מדוע נכנס, אם קיבל לידיו את הצו, טען כי נכנס בליווי השוטרים.

60. בעדותו הראשית בבית המשפט, הנאשם מסר תיאור שלם על ה"טיול" שעשה בכל רחבי הבית עם השוטר, לאחר ששבו מתחנת המשטרה, לצורך איסוף חפציו (כמצוטט לעיל "השוטר נכנס איתי הביתה...שטיילנו בכל הבית, היינו במחסן ואחר כך חזרנו לחדר שלי לקחת דברים... טיילנו בכל הבית עם השוטר, פה היה תיק ופה היה לבנים טיילנו בכל הבית, אחר כך הוצאתי את התיק וארזתי..."), ואילו בחקירתו הנגדית הסביר, כי למעשה לא נכנס לבית, אלא היה במחסן, בחניה, בלובי הבנין וכד' ("לא נכנסתי, הכל היה דרך המרפסת, דרך החניה"). ברי, כי לא ניתן להלום את שתי האמירות הללו שנמסרו מפי הנאשם עצמו במסגרת עדותו.

61. טענת הנאשם לפיה נכנס לבית לאחר שנמסר לו צו ההגנה בתחנת המשטרה בלוויית השוטרים, סותרת הן את אמריותו הספונטניות הראשונות במשטרה והן את גרסתו בחקירתו הנגדית, לפיה למעשה כלל לא נכנס אל הבית. גרסה זו גם נסתרת בעדות השוטר גטנך אותה אימצתי ובהודעת המתלוננת במשטרה אותה העדפתי על פני הגרסה שנמסרה בעדותה.

62. בהתאם להלכה הפסוקה, סתירות מהותיות בגרסת נאשם יכולות לחזק את ראיות התביעה. ראו, בעניין זה: ע"פ 38/49 מחמד קנדיל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד ב(1), 813; ע"פ 125/50 - דוד יעקובוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל. פ"ד ו(1), 514, בעמ' 565-566). בעניינינו, סתירות החוזרות בגרסת הנאשם, ביחס לכניסתו לבית לאחר שנמסר לידיו צו ההגנה מצויות בלב ליבו של האירוע ושל האישום נגדו. ברור מהראיות, שאין מדובר בסתירות הנובעות מתוך בלבול, או לחץ, אלא הן מכוונות ומטרתן להרחיק את הנאשם, הן מהמעשה והן מהמתלוננת.

63. הסתירות הוכחו בראיות חיצוניות, וחלקן אף הוכח מפי הנאשם עצמו. באשר לעדה העוינת, היא המתלוננת - משקבעתי, כפי שפורט והוסבר לעיל, כי האמת מצויה באשר מסרה העדה במשטרה וכי בביהמ"ש היא חזרה בה במטרה לעזור לנאשם, שהיום היא חיה עימו בחיים משותפים לאחר שיושרו ההדורים ביניהם, וכי דווקא דבריה במשטרה היו דברי אמת, הרי גם זו ראיה פוזיטיבית, עליה ניתן להשתית הרשעה. ראיות אלה מקבלות חיזוק בסתירות המהותיות בגרסתו של הנאשם, אשר מחזקות את "היש".

64. בנוסף לסתירות העולות מגרסתו של הנאשם, הרי שהוא אף מסר גרסה כבושה בטענתו לפיה נכחה ביתו הבגירה במעמד שבו חזר עם השוטר לבית, והוא אף שוחח עימה באישורו של השוטר. ברי, כי מדובר בפרט מהותי שמצופה היה שיעלה בהודעותיו של הנאשם, למצער בהודעתו השלישית, בה הוא מעומת עם העולה מחומר החקירה באשר לפעולותיו של השוטר.

65. בנתונים אלה אין מנוס אלא לייחס לעדותו הכבושה של הנאשם משקל מועט ביותר וכזו העולה כדי חיזוק להודעת

החוץ של המתלוננת. יפים לענייננו דבריו של כב' הש' סולברג בע"פ 7952/15 מ"י נ' אילון ישראל שץ [פורסם בנבו] (15/2/16)

"המונח 'גרסה כבושה' מתייחס גם לגרסה כבושה שהועלתה בשלב מאוחר של חקירת המשטרה (ע"פ 4364/02 מלמד נ' מדינת ישראל, פד"י נז(1) 634, פסקה 10 (2002); ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, פסקה 30 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (28.5.2007)). לפיכך, משקלה של גרסה כזו יהיה מועט כל עוד לא ניתן הסבר סביר לכבישה, וניתן יהיה לראות בכבישת הגרסה חיזוק לראיות התביעה (שם)".

66. זאת ועוד, ראוי להזכיר את בחירתו של הנאשם שלא להביא לעדות מטעמו את ביתו הבגירה שלטענתו נכחה בבית, בעת ששב אליו מלווה בשוטרים. הסניגור, בסיכומיו טען כי לא יעלה על הדעת להעיד את ביתם של הנאשם והמתלוננת בגין עבירה שהיא כמעט "זוטי דברים", כטענתו, ואולם עפ"י דברי הנאשם עצמו בחקירתו הנגדית, לא היתה כל מניעה מבחינתו לזמנה לעדות, וכדבריו "אין בעיה", שהרי "היא בוגרת".

67. כידוע העובדה שהנאשם בחר שלא לזמן את הבת, שהיא בבירור עדה הגנה רלוונטית, נזקפת לחובתו של הנאשם. לעניין זה אפנה לע"פ 437/82:

"הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגרסה המפלילה בה דוגלת התביעה" [אבו נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 85, 97 (1983)].

68. נוכח כלל הנימוקים המפורטים לעיל, אני קובעת כי יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת כפי שנמסרה בהודעתה במשטרה, ולדחות את זו שנמסרה מעדותה. עוד אני קובעת כי יש להעדיף את גרסת המתלוננת במשטרה, על פני גרסתו הכבושה, הבלתי קוהרנטית והבלתי נתמכת של הנאשם. עפ"י גרסה זו אשר אימצתי, לאחר ששב הנאשם מתחנת המשטרה ולאחר שנמסר לידי צו ההגנה המורה לו שלא להיכנס אל הבית, שלא להתקרב אל המתלוננת ושלא להטרידה בכל צורה ואופן, נכנס אל הבית בגפו בניגוד להוראות הצו וצעק אל המתלוננת כי יעשה לה נזק בבית המשפט.

69. הואיל ותוקפו של הצו והוראותיו כצו ההגנה, אשר נועד להגן על המתלוננת, אינם שנויים במחלוקת, כמו גם מודעתו של הנאשם לצו ולהוראותיו בכניסתו אל הבית, הרי שבכך הוכחו יסודות העבירה.

סוף דבר:

70. אני קובעת כי עלה בידי המאשימה להוכיח ברמת ההוכחה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם ביצע את העבירה המיוחסת לו, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם, עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק העונשין, תשל"ז 1977.

ניתנה היום, כ"ד שבט תש"פ, 19 פברואר 2020, במעמד הצדדים